

Sygn. akt **XV C 704/12**

G., dnia 17 listopada 2017 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Weronika Klawonn

Protokolant: staż. Monika Kowalczyk

po rozpoznaniu 8 listopada 2017 r. na rozprawie

sprawy z powództwa **B. R., K. B., L. L., R. M.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na rzecz powódki B. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 10.000 zł. (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
2. oddała w pozostałym zakresie powództwo powódki B. R.,
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na rzecz powódki K. B. tytułem zadośćuczynienia kwotę 19.000 zł. (dziewiętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
4. oddała w pozostałym zakresie powództwo powódki K. B.,
5. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na rzecz powódki L. L. tytułem zadośćuczynienia kwotę 16500 zł. (szesnaście tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
6. oddała w pozostałym zakresie powództwo powódki L. L.,
7. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na rzecz powoda R. M. tytułem zadośćuczynienia kwotę 30400 zł. (trzydzieści tysięcy czterysta złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
8. oddała w pozostałym zakresie powództwo powoda R. M.,
9. kosztami procesu obciąża strony w następujący sposób:
 - 1) w zakresie żądania powódki B. R.:
 - powódkę B. R. w 85%
 - pozwanego w 15%
 - 2) w zakresie żądania powódki K. B.:
 - powódkę K. B. – w 70%
 - pozwanego – w 30%
 - 3) w zakresie żądania powódki L. L.

- powódkę L. L. – w 75%

- pozwanego – w 25%

4) w zakresie żądania powoda R. M.

- powoda R. M. – w 55%

- pozwanego – w 45%

szczególne wyliczenie kosztów pozostawiając referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powodowie B. R., K. B., L. L., R. M. złożyli pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kwoty 247.900 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 6 lipca 2011 roku tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienie wywołane skutkami wypadku komunikacyjnego z dnia 27 listopada 2010 roku. Jednocześnie powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka B. R. domagała się zapłaty kwoty 59.000 zł (łącznie 65.000 zł), powódka K. B. – 61.000 zł (łącznie 70.000 zł), powódka L. L. – 62.500 zł (łącznie 70.000 zł), powód R. M. – 65.400 zł (łącznie 75.000 zł).

W uzasadnieniu podano, że 27 listopada 2010 roku w R. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym ucierpieli powodowie, którzy w sobotni wieczór podróżowali taksówką. W wyniku wymuszenia pierwszeństwa przez znajdujące się w stanie nietrzeźwości kierowcę innego pojazdu doszło do zdarzenia, w wyniku którego powodowie doznali obrażeń ciała. Sprawca wypadku objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej zapewnionym przez pozwanego.

Pogotowie przetransportowało powodów do Szpitala (...) w W.. Stwierdzono u powodów poważne obrażenia, podjęto leczenie oraz wypisano do domu z zaleceniami. Powodowie nie ponoszą winy w zaistnieniu wypadku. Ich cierpienia oraz inne negatywne skutki, które odczuwają od pół roku powinny zostać skompensowane. Pozwany wypłacił na rzecz powodów kwoty, które są niesatysfakcjonujące. Pozwany nie tylko rażąco zaniżył należne powodom zadośćuczynienie, lecz także całkowicie bezzasadnie obniżył je, przypisując każdemu z powodów 70% przyczynienia z uwagi na brak zapiętych pasów bezpieczeństwa. Postępowanie prowadzone przez Policję wykazało, że powodowie mieli zapięte pasy bezpieczeństwa. Nawet gdyby nie uwzględnić tego stanowiska i przyjąć przyczynienie się powodów, to powinno ono być na poziomie 20%.

Pozwany ostatecznie odmówił spełnienia roszczeń powodów w dniu 5 lipca 2011 roku, stąd żądanie odsetek od dnia 6 lipca 2011 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powodów, które nie zostałyby jednoznacznie przyznane. Bezsprzeczne jest, że doszło do wypadku komunikacyjnego oraz fakt objęcia sprawcy zdarzenia ochroną ubezpieczeniową przez pozwanego.

Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powodów do zaistnienia wypadku. Zachowanie powodów było obiektywnie nieprawidłowe, niezgodne z powszechnie przyjętymi sposobami postępowania i wręcz naganne, a ponadto przyczyniło się do powstania przeważającej części – jeśli nie wszystkich – obrażeń. Powodowie godząc się na jazdę bez zapiętych pasów musieli liczyć się z ryzykiem, jakie niesie za sobą taka decyzja. Zasadne jest przyjęcie 70% przyczynienia się powodów do szkody. Doznane przez powodów obrażenia zlokalizowane są głównie w obrębie twarzy i polegały na uszkodzeniu zębów, oczodołów, zatok przynosowych. Trudno sobie wyobrazić aby do takich obrażeń doszło, gdyby powodowie zapięli pasy bezpieczeństwa.

Żądane kwoty zadośćuczynienia prowadziłyby do wzbogacenia powodów w szczególności przy uwzględnieniu aktualnych stosunków społecznych i ekonomicznych kraju. Pozwany wypłacił już powodom odpowiednie kwoty tytułem zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. z zawodu jest malarzem pokojowym. Wcześniej zatrudniony był w zawodzie w W. w zakładzie ogólnobudowlanym, później w R. w zakładzie budowlanym, stoczni norweskiej. Tuż przed wypadkiem pozostawał osobą bezrobotną, wcześniej pracował na budowie. Powód miał dwoje dzieci, rozstał się z żoną. Powód planował wyjazd do pracy w fińskiej stoczni.

B. P. była zatrudniona w charakterze sprzedawcy. Mieszkała w W. u swojego chłopaka. Kontynuowała naukę w szkole reklamy.

K. B. pracowała jako barmanka w restauracji (...) w W.. Ukończyła technikum odzieżowe, nie pracowała wcześniej w zawodzie.

L. L. ukończyła szkołę zawodową i pracowała w sklepie spożywczym w W.. Nie miała jeszcze konkretnych planów życiowych. Po pracy kontynuowała naukę w liceum wieczorowym.

Dowód: przesłuchanie stron – k. 138 i nagranie k. 579;

W dniu 27 listopada 2010 roku wszyscy powodowie jechali taksówką na zabawę andrzejkową. Około godz. 22:15 w R. na ul. (...) miał miejsce wypadek drogowy z udziałem pojazdów A. (...) kierowanego przez W. Ś. – taxi z powodami jako pasażerami i pojazdu H. (...) ubezpieczonym u pozwanego, którym kierował znajdujący się w stanie nietrzeźwości D. E.. W wyniku wymuszenia pierwszeństwa przejazdu przez kierującego pojazdem marki H. doszło do zderzenia w/w pojazdów, gdzie obrażeń ciała doznał kierujący i pasażerowie pojazdu marki A. (...).

Dowód: zaświadczenia k. 18 i 76, przesłuchanie R. M. k. 198 i nagranie k. 579;

Pojazd, którym podróżowali powodowie, zderzył się czołowo, uderzając w całą szerokość boku skręcającego w lewo samochodu.

Powodowie w chwili zdarzenia nie byli przypięci pasami bezpieczeństwa. Gdyby powodowie w chwili zaistnienia zdarzenia korzystali z ochrony jaką dają pasy bezpieczeństwa z pewnością nie doznaliby obrażeń, które zostały szczegółowo opisane w dokumentacji medycznej. Powodowie być może odnieśliby obrażenia ciała charakterystyczne dla osób korzystających z ochrony pasów w postaci podbiegnięć krwawych, otarć naskórka po kontakcie z taśmą pasa.

Jeśli pasy nie są zapięte, to ciała bezwładnie poruszają się, w sytuacji gdy pasy są zapięte, to ciała są dociśnięte i się nie przemieszczają. Pasy bezpieczeństwa przy prędkości, którą poruszał się pojazd (50-60 km/h), zawsze chronią przed urazem głowy.

Osoba siedząca po środku – powódka B. R. nie wypadła przez przednią szybę albowiem prędkość pojazdu nie była znaczna. Urazy przez nią doznane są uwarunkowane przemieszczeniem osób siedzących obok niej. Ponadto powodowie objali się o bagaże.

Dowód: opinia instytutu w zakresie rekonstrukcji wypadków drogowych k. 469-521, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego w zakresie rekonstrukcji wypadków drogowych – nagranie k. 579;

Bezpośrednio po zdarzeniu powodowie zostali przewiezieni do szpitalnego oddziału ratunkowego Szpitala (...) w W., Szpitala Miejskiego w G. oraz klinicznego oddziału ratunkowego Uniwersyteckiego Centrum (...) w G..

Dowód: karty informacyjne (...) /KOR k. 19-20, 40, 53, 69-71;

B. R. (lat 24/obecnie 31) doznała obrażeń głowy z utratą przytomności, ponadto przebywała w Oddziale (...) w W. od 12 do 14 grudnia 2010 roku z rozpoznaniem zastarzałego złamania wielo-odłamowego końca dalszego kości promieniowej prawej. Wykonano otwartą repozycję złamania i stabilizację płytką LCP, zastosowano longetę gipsową przedramienia. Powódka została skierowana do poradni ortopedycznej celem kontynuacji leczenia, korzystała również ze zwolnienia z zajęć akademickich. Powódka realizowała zlecone jej zabiegi rehabilitacyjne. Leczenie zakończyło się 16 sierpnia 2011 roku.

Po odzyskaniu przytomności powódka zdała sobie sprawę, że nie ma trzech zębów, ma założony gips na rękę.

B. R. pozostawała pod opieką poradni zdrowia psychicznego w okresie od 18 stycznia 2011 roku do dnia 25 marca 2011 roku. Brała zapisane leki, z czasem stan zdrowia psychicznego poprawił się.

Po wypadku powódka nie powróciła do poprzednio wykonywanej pracy sprzedawcy w W. (na zwolnieniu lekarskim przebywała do kwietnia 2011 roku), przebywa w rodzinnej miejscowości. Powódka nie ukończyła również studium organizacji reklamy w W., do którego uczęszczała przed wypadkiem – została skreślona z listy z powodu niezaliczenia semestru.

W pierwszym okresie po wypadku powódka korzystała ze wsparcia swojej mamy w wykonywaniu codziennych czynności. Powódka ograniczyła swoje życie towarzyskie, korzystała z rehabilitacji w L..

Od 2012 roku powódka powróciła do pracy jako sprzedawca w T.. Obecnie powódka ma wstawione sztuczne zęby. W 2016 roku powódka wyszła za mąż, w 2017 roku urodziła syna.

Dowód: karta informacyjna k. 20, skierowanie k. 21, zaświadczenie lekarskie k. 22, konsultacja ortopedyczna i dalsza dokumentacja medyczna k. 23-35, historia choroby PZP k. 36-39, przesłuchanie B. R. k. 199 i nagranie k. 579;

Badanie fizykalne B. R. wykazało obecność szerokiej blizny na powierzchni dłoniowej przedramienia prawego o długości 5,5 cm, szerokości 9 mm zlokalizowanej nad obwodowym odcinkiem kości promieniowej. W okolicy nadgarstka widoczne były drobne blizny pourazowe. Stwierdzono niewielkie ograniczenie rotacji zewnętrznej barku oraz supinacji (odwracania) przedramienia prawego. Ruch bierny nadgarstka wykazywał zakres ruchu od 40 stopni zgięcia grzbietowego do 80 stopni zgięcia dłoniowego. Stwierdzono obecność dyskretnej asymetrii talii, jak w skrzywieniu lędźwiowym wypukłym w stronę lewą.

U powódki rozpoznano: złamanie wielo-odłamowe obwodowego odcinka kości promieniowej prawej z infrakcją wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej, przebyty uraz głowy z okresową utratą przytomności i obrażeniami skóry, przebyty uraz odcinka szyjnego kręgosłupa, uszkodzenie zębów.

Powódka doznała urazu kręgosłupa, nie odnotowano natomiast następstw w postaci obrażeń anatomicznych kręgosłupa.

Doznane przez powódkę urazy narządu ruchu wymagały orzeczenia niezdolności do pracy w okresie leczenia. Po zastosowanym leczeniu uzyskano zrost złamania, co umożliwia pełne obciążenie kończyny.

Stwierdzone w badaniu ograniczenie ruchu nadgarstka w kierunku zgięcia grzbietowego i dłoniowego uzasadnia uznanie stałego uszczerbku na zdrowiu, gdyż po 2 latach od wypadku nie rokują one powrotu do stanu sprzed dnia wypadku. Zgięcie grzbietowe jest ograniczone w stosunku do normy o 10 stopni. Uszczerbek na zdrowiu wynosi 5%.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu k. 175;

Powódka K. B. zajmowała w samochodzie siedzenie obok kierowcy. W dniu następnym po zdarzeniu wykonano badanie TK głowy, twarzoczaszki, kręgosłupa szyjnego u K. B. (lat 24/obecnie 31). W strukturach głębokich prawej półkuli mózgu widoczne było ognisko krwotoczne ok. 7x6 mm. W okolicy przedniego bieguna lewego płata skroniowego widoczne było poszerzenie przestrzeni przymózgowej do ok. 13 mm szerokości – obraz mógl odpowiadać

torbieli pajęczyniówki. Układ komorowy był dyskretnie asymetryczny, nieposzerzony, ustawiony prawidłowo. Kręgosłup szyjny bez zmian pourazowych. Nie stwierdzono zmian pourazowych w obrębie kości pokrywy czaszki oraz twarzoczaszki.

K. B. przebywała w Oddziale (...) Ogólnej i Naczyniowej Szpitala (...) w W. w okresie od 28 listopada do 3 grudnia 2010 roku z rozpoznaniem stłuczenia mózgu. Włączono leczenie zachowawcze. Powódka korzystała również z konsultacji ortopedycznej – zalecono m.in. laser na blizny, RTG żuchwy, fizjoterapię stawu skokowego prawego.

Powódka w okresie od 18 stycznia do 25 marca 2011 roku korzystała z konsultacji w poradni zdrowia psychicznego, brała zapisane leki. Powódka w okresie rekonwalescencji mieszkała wraz z mamą, która pomagała jej w codziennym funkcjonowaniu – przez 2 tygodnie powódka leżała w łóżku, miała zawroty głowy.

Powódka przez okres kilku miesięcy korzystała ze zwolnienia lekarskiego, po czym rozwiązano z nią umowę o pracę. Powódka czuje się oszczędzona po wypadku, nie chciała się pokazywać ludziom z uwagi na blizny. Powódki nie stać na operację plastyczną.

Powódka podjęła zatrudnienie w gastronomii – (...) w W.. Od ośmiu miesięcy powódka ma chłopaka.

Dowód: wynik TK k. 41, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 42-44, dokumentacja lekarska k. 45-47, historia choroby PZP k. 48-51 przesłuchanie K. B. k. 140 i nagranie k. 579;

Badanie fizykalne K. B. wykazało obecność szpecących blizn. Na szczycie brody zlokalizowana jest blizna długości 2 cm natomiast w okolicy podbródka – 6 cm. W zakresie małżowiny usznej widoczne są dwie drobne, szpecące blizny. Blizny ramienia prawego. W okolicy szyi stwierdzono obecność nieregularnych blizn, na poziomie krtań widoczne są cztery szpecące blizny o długości 2 cm każda. Na kończynach dolnych widoczne drobne, prawidłowo zagojone blizny okolicy kolanowej lewej.

U powódki rozpoznano stłuczenie mózgu, uraz kręgosłupa szyjnego, wielomiejscowe blizny pourazowe (głowy, szyi, kończyn dolnych), wrodzony blok kostny kręgów C5 – C6 z nie spojeniem łuku kręgu C6. Orzeczone przez lekarza psychiatrę okres niezdolności do pracy do dnia 21 kwietnia 2011 roku związany był z doznany urazem.

Po zagojeniu liczny ran twarzy i szyi pozostały na skórze szpecące blizny. W przypadku powódki uzyskano niekorzystny sposób zagojenia ran zaopatrzonych chirurgicznie w okolicy brody i szyi. Blizny lewej małżowiny usznej są ostateczne, tzn. nie będą zmieniać się w przyszłości. Efekt estetyczny uzyskany w czasie pierwotnego zaopatrzenia rozzerwania małżowiny usznej lewej jest bardzo dobry. Blizny są mało widoczne, dojrzałe, stabilne. Nie wymagają leczenia. Blizny na kończyźnie górnej prawej, dolnej prawej i dolnej lewej są ostateczne, są mało widoczne, nie szpecą powódki. Istnieją dwa sposoby poprawy wyglądu blizn. Koszty wynoszą ok. 500-600 zł za cm² blizny. Po każdym zabiegu konieczne jest stosowanie preparatów przyspieszających ewolucję i dojrzewanie blizny.

Blizny w okolicy bródki, okolicy podbródkowej oraz blizny szyi wymagają leczenia, ponieważ wyraźnie szpecą powódkę. Blizny punktowate bieli wargi dolnej wymagają kilku serii 2-4 terapii laserem ablacyjnym celem poprawy jakości blizn, aby stały się mniej widoczne. Konglomerat blizn w okolicy brody oraz blizna okolicy podbródkowej wymagają wycięcia chirurgicznego i plastyki. Blizny skóry szyi wymagają wycięcia i plastycznego zeszcycia, a następnie terapii laserem ablacyjnym.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu k. 173, opinia biegłego sądowego w zakresie chirurgii plastycznej k. 224;

L. L. (18 lat/obecnie 25) była hospitalizowana w Oddziale Otolaryngologicznym Szpitala (...) w W. w okresie od 28 listopada do 2 grudnia 2010 roku z rozpoznaniem stanu po wypadku komunikacyjnym, złamania kości twarzoczaszki (zatok czołowych, szczękowych, sitowia, kości nosowej, oczodołów), stanu po utracie przytomności, złamania IV i V

kości śródreżca ręki lewej. Zastosowano leczenie – szycie rany grzbietu nosa, tamponadę nosa przednią po stronie lewej, longetę gipsową – ręka lewa, farmakoterapię.

W wykonanym w dniu 28 listopada 2010 roku TK głowy i twarzoczaszki nie uwidoczniiono cech świeżego krwawienia śródczaszkowego. Obustronnie widoczne było złamanie ścian przednich, bocznych i przyśrodkowych zatok szczękowych. Zatoki szczękowe pozostawały niemal w całości zaciemnione – w ich obrębie występowała świeża krew. Masywne zaciemnienie sitowia. Obustronne złamania bocznych, przyśrodkowych i dolnych ścian oczodołów, widoczna odma wewnątrz-oczodołowa. Złamania przednich ścian zatok czołowych z widocznymi poziomami płynu. Więcej płynu w prawej zatoce czołowej. Niewielka ilość płynu w zatokach klinowych. Złamanie kości nosowej, wieloodłamowe.

Powódka skorzystała z poradni zdrowia psychicznego w okresie od 18 stycznia 2011 roku do 25 marca 2011 roku. Przez pewien czas powódka miała lęk przed jazdą samochodem oraz spotkaniami towarzyskimi. Powódka nie próbowała zdać egzaminu na prawo jazdy.

Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim przez okres 3 miesięcy. Po tym okresie powróciła do nauki, jednakże rozwiązano z nią umowę o pracę. Powódka nadrobiła zaległości i zdała maturę, po kolejnych kilku miesiącach znalazła pracę w innym sklepie spożywczym.

Powódka do chwili obecnej odczuwa łzawienie oczu.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 52, dokumentacja medyczna k. 54-63, przesłuchanie L. L. – k. 141 i nagranie k. 579;

Badanie fizykalne L. L. wykazało obecność deformacji nosa oraz drobną bliznę u jego podstawy, widoczną asymetrię oczu, obecność zniekształcenia okolicy podstaw IV-V kości śródreżca lewego. U powódki rozpoznano przebyty uraz głowy z utratą przytomności, złamanie kości twarzoczaszki (zatok czołowych, szczękowych, sitowia, kości nosowej i oczodołów), złamanie podstawy IV i V kości śródreżca lewego wygojone z deformacją.

Ponadto w wyniku wypadku powódka doznała licznych obrażeń w zakresie twarzoczaszki ze złamaniami kości twarzy w tym kości sitowej przez które przechodzą do czaszki nitki węchowe. W czasie wypadku powódka straciła przytomność, co mogło być objawem przebytego wstrząśnienia pnia mózgu. Dolegliwości powódki – w tym stwierdzone zaburzenia węchu z przewagą po stronie prawej pozostają w związku z doznanymi w wypadku urazami.

U powódki stwierdzono zwięźnienie szpary powiekowej prawej o 2 mm w stosunku do szerokości szpary powiekowej lewej, asymetryczną piramidę nosa, bardzo niski grzbiet nosa, szeroki i płaski czubek nosa. Na grzbiecie nosa widoczne 2 stare blizny pourazowe, jedna po stronie prawej (19 mm) w kształcie kija hokejowego oraz po stronie lewej pionowa (11 mm). Są to blizny stare, dojrzałe, nie będą zmieniać się w przyszłości. Przy palpacji grzbiet nosa nierówny, wyraźnie wyczuwalny odłam kostny po stronie lewej grzbietu nosa, przy ucisku ruchomy – część kości nosowej lewej niezrośnięta po przebyłym urazie. Obie kości nosowe po zroście odłamów mniejsze niż w anatomicznym nosie, wyczuwalne ostre krawędzie obu kości nosowych, grzeb nosa zapadnięty, zaburzenie wentylacji przez lewe nozdrze. Wyraźnie wyczuwalne nierówności obu wyrostków czołowych szczęki jak po przebyłym złamaniu. Przegroda chrzęstna nosa skrócona, bardzo wiotka, nie podpira czubka nosa, przez co czubek nosa jest wiotki. W prawej okolicy podoczodołowej łukowata stara dojrzała blizna jako po ranie ciętej długości 26,5 mm, nie ewoluuje.

Blizny skóry grzbietu nosa nie powodują trwałego uszczerbku na zdrowiu. Następstwem przebytego złamania kości nosa jest przypadkowy zrost odłamów. Jeden z odłamów po stronie lewej piramidy nosa jest niezrośnięty. W konsekwencji występuje pourazowe skrzywienie przegrody nosowej, zaburzenie wentylacji przez lewe nozdrze. Istnieją wskazania do wykonania operacji korekcyjnej krzywego nosa. Leczenie przywróci powódce wygląd oraz prawidłowe funkcjonowanie nosa.

Zwężenie szpary powiekowej po stronie prawej nie wymaga korekty chirurgicznej obecnie. Po 25-30 latach może dojść do ograniczenia pola widzenia po stronie prawej i konieczności korekcji położenia prawej powieki górnej.

Blizna w prawej okolicy podoczodołowej, wymaga leczenia techniką ablacji laserowej.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu k. 174, opinia biegłego sądowego w zakresie chirurgii plastycznej k. 224, opinia biegłego sądowego w zakresie neurologii k. 249-250;

Powód R. M. zajmował miejsce na tylnym siedzeniu samochodu. Noznał najdalej indycyng obrażeń.

W badaniu tomografii komputerowej głowy oraz kręgosłupa szyjnego R. M. (34 lata/obecnie 41 lat) wykonanym w dniu 27 listopada 2010 roku ujawniono następujące nieprawidłowości: u podstawy płatów czołowych obu półkul obszary o wzmożonej dęsyjności (nie można wykluczyć obszaru stłuczenia), złamanie przedniej ściany zatoki czołowej po stronie prawej z widocznym poziomem płynu, złamani bocznej i przyśrodkowej i dolnej ściany oczodołu obustronnie z powietrzem w obrębie oczodołu, rozejście szwa czołowo-jarzmowego prawostronnie, po stronie prawej ściana przyśrodkowa przemieszczona w obręb jamy oczodołu, wydaje się być pogrubiałe mm. Proste przyśrodkowy i boczny oraz tworzący się krwiak od strony przyśrodkowej gałki, po stronie lewej ściana boczna oczodołu przemieszczona w obręb sitowia oraz złamanie typu blow-out z przemieszczeniem ciała tłuszczowego oraz mm. dolnych do zatoki szczękowej, rozejście szwa czołowo-jarzmowego lewostronnie, złamanie wszystkich ścian zatok szczękowych obustronnie, złamanie łuku jarzmowego lewego, złamanie skrzydła większego kości klinowej lewostronnie oraz mniejszego po stronie prawej, złamanie kości nosa z zacięnięciem jamy nosowej obustronnie, złamanie wyrostków szczęki obustronnie, złamanie żuchwy lewostronnie, całkowite zacięnięnie zatoki szczękowej lewej, prawie całkowite zacięnięnie zatoki szczękowej prawej, powietrze w tkankach miękkich policzków obustronnie – bardziej nasilone zmiany lewostronnie, prawoboczne przemieszczenie zębów obrotnika.

Powód R. M. przebywał w (...) w G. w Klinice (...) do dnia 10 grudnia 2010 roku. Przyczyną hospitalizacji pozostawało wielo-odłamowe złamanie szczęki. Zastosowano leczenie ortopedyczno-zachowawcze. Od wypadku odczuwał bóle oka lewego. Stosował zalecone leczenie zachowawcze.

W okresie od 22 czerwca do 6 lipca 2011 roku powód przebywał w oddziale okulistycznym Szpitala (...) w W. z rozpoznaniem zapalenia rogówki i błony naczyniowej oka lewego, nadciśnienia ocznego oka lewego, stanu po wielo-odłamowym złamaniu kości twarzoczaszki. Wykonano badanie tomografii komputerowej oczodołu i zatok. Zastosowano leczenie zachowawcze. Zalecono kontrolę okulistyczną, oszczędzający tryb życia, farmakoterapię.

R. M. został zaliczony do osób niepełnosprawnych o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w okresie od 20 marca 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku, orzeczenie zostało następnie jednorazowo przedłużone na kolejne 2 lata. Nie ustalono od kiedy u powoda istniała niepełnosprawność wynikająca z przyczyn okulistycznych.

Powód w dalszym ciągu odczuwa dolegliwości bólowe oraz światłowstręt oka lewego. Nastąpiło bielmo rogówki oka lewego oraz jaskra wtórna.

Lekarze nie zezwalają powodowi na podjęcie pracy w zawodzie. Tym niemniej powód podjął zatrudnienie na parkingu na umowę zlecenie. Powód dorabia na czarno, musi płacić byłej żonie alimenty na dzieci. Cztery miesiące temu powód ponownie się ożenił. Z drugą żoną wynajmują mieszkanie.

Dowód: wynik TK k. 68, dokumentacja medyczna k. 72-75 i 172, przesłuchanie R. M. k. 198 i nagranie k. 579; opinia okulisty k. 279 i nast.,

Badanie fizykalne R. M. wykazało deformacje twarzoczaszki w okolicy szczęki oka lewego. U powoda rozpoznano: przebyte liczne złamania w zakresie kości twarzoczaszki i blizny twarzy, przebyty uraz kręgosłupa szyjnego, stan po leczeniu stacjonarnym w oddziale okulistycznym z rozpoznaniem zapalenia rogówki i błony naczyniowej oka lewego, jaskra wtórna oka lewego.

Powód doznał licznych obrażeń w obrębie twarzoczaszki. Uszkodzenie zęba kręgu obrotowego nie zostało potwierdzone po konsultacji neurochirurgicznej w klinicznym oddziale ratunkowym – nie podejmowano leczenia chirurgicznego w obrębie kręgosłupa szyjnego.

Podawane przez powoda dolegliwości bólowe przy spożywaniu posiłków mogą pozostawać w związku z doznanym urazem.

Z punktu widzenia okulistycznego u powoda R. M. rozpoznano: bliźnię łuku brwiowego lewego, opadanie powieki górnej oka lewego, złamanie oczodołów, bielmo rogówki oka lewego. Poza ostatnim punktem rozpoznanie pozostaje w związku z przebyłym wypadkiem komunikacyjnym. Bielmo rogówki oka lewego wymaga uzupełnienia historii choroby powoda.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu k. 172 i 326-328, opinia biegłego sądowego w zakresie okulistyki k. 279-281;

D. E. – sprawca wypadku, w którym uczestniczyli powodowie, został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 6 kwietnia 2011 roku wydanym pod sygn. akt II K 169/11, o to, że:

- w dniu 27 listopada 2010 roku w R. na ul. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem marki H. znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu: I badanie – 1,00 mg/l, II badanie – 1,13 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.;

- w dniu 27 listopada 2010 roku w R. na ul. (...), będącej drogą publiczną, kierując samochodem marki H., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości (...), wykonując manewr skrętu w lewo do stacji paliw (...), wymusił pierwszeństwo przejazdu i doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym w kierunku R. pojazdem marki A. kierowanym przez W. Ś., w wyniku czego obrażeń ciała doznali:

--- kierujący pojazdem A. W. Ś. – uraz klatki piersiowej – złamania mostka i żebra III, uraz głowy i kolana prawego, skutkujące naruszeniem prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

--- pasażerka samochodu A. B. R. – uraz głowy z utratą przytomności, złamanie nasady dalszej kości promieniowej prawej, skutkujące naruszeniem prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

--- pasażer samochodu A. R. M. – uraz głowy – otwarta rana powłok głowy, złamanie dna oczodołu, złamanie kości jarzmowej lewej, złamanie szczęki, wieloodłamowe złamanie kości czaszki i twarzoczaszki w postaci obustronnego złamania wszystkich ścian zatok szczękowych, złamania kości klinowej lewej i prawej, złamania kości nosa, obustronnego złamania wyrostków szczęki, lewostronnego złamania żuchwy, a także uraz kręgosłupa szyjnego – prawoboczne przemieszczenie zęba obrotnika, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

--- pasażerka samochodu A. L. L. – złamanie kości twarzoczaszki (zatok czołowych, szczękowych, sitowia, kości nosowej oczodołów), uraz głowy z utratą przytomności, złamanie IV i V kości śródreżca ręki lewej, uraz nosa – rany tłuczone, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

--- pasażerka samochodu A. K. B. – uraz głowy z utratą przytomności, stłuczenie mózgu, stłuczenie mnogie, uraz twarzoczaszki – rany tłuczone na szyi i uchu, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Dowód: akta sprawy karnej II K 169/11 dołączone do akt sprawy;

Powodowie zgłosili swoje roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia pozwanemu. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady. Niemniej jednak pozwany przyjął 70% stopień przyczynienia się powodów do zaistnienia szkody z uwagi na niezapięte pasy bezpieczeństwa. W związku z powyższym wypłacono powodom zadośćuczynienia w wysokości: powódce B. R. – 6.000 zł, powódce K. B. – 9.000 zł, powódce L. L. – 7.500 zł, powodowi R. M. – 9.600 zł. Powodowie odwołali się od tej decyzji. Pozwany odmówił dopłaty kolejnych kwot w piśmie z dnia 5 lipca 2011 roku.

Dowód: korespondencja k. 77-82, akta postępowania likwidacyjnego nr (...), (...), (...), (...) dołączone do akt sprawy;

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez strony niniejszego postępowania. Sąd ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c.).

Pierwszą grupę dowodów, na których oparł się Sąd przy ustaleniu stanu faktycznego stanowiły dokumenty prywatne i urzędowe. Z uwagi na to, że żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności ani prawdziwości złożonych wzajemnie dokumentów, Sąd przyznał tym dokumentom domniemania, o których mowa w art. 244 § 1 oraz 245 k.p.c. Dokumenty, spośród których najistotniejsze pozostawały: dokumentacja lekarska, dokumentacja związana z likwidacją szkody, dokumenty z postępowania karnego, pozwoliły Sądowi na poczynienie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń w zakresie okoliczności zdarzenia, stopnia winy nietrzeźwego sprawcy wypadku komunikacyjnego, wysokości przyznanych dobrowolnie przez pozwanego zadośćuczynień i innych kwestii opisanych szczegółowo w stanie faktycznym sprawy.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd nie uwzględniał zeznań złożonych przez kierowcę taksówki, którą przemieszczali się powodowie, złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 160-161) albowiem byłoby to sprzeczne z zasadą bezpośredniości postępowania dowodowego.

Postępowanie w niniejszej sprawie było czasochłonne albowiem wymagało pozyskania kilku opinii biegłych sądowych w zakresie medycyny jak również rekonstrukcji wypadków drogowych. Wszystkie pozyskane opinie Sąd włączył do ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Należało je ocenić jako istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sporu. Biegli przedstawili wiadomości specjalne w sposób rzetelny i profesjonalny, zaprezentowali zastosowaną metodologię swoich badań. W treści wszystkich opinii wskazano jasne, precyzyjne wnioski, które wynikały z ustalonych przez biegłych danych. Opinie w zakresie medycyny ponad wszelką wątpliwość wykazały, że w wyniku wypadku komunikacyjnego każdy z powodów doznał istotnych obrażeń ciała, które w pewnym stopniu wpłynęły na ich przyszłe plany życiowe. Niektórzy powodowie zostali częściowo oszpecceni poprzez blizny. Biegli w zakresie rekonstrukcji wypadków drogowych byli jednomyślni i pewni co do tego, że w chwili zdarzenia powodowie nie korzystali z ochrony pasów bezpieczeństwa. W świetle opinii biegłych sądowych, Sąd nie dał wiary twierdzeniom powodów co do zapięcia pasów bezpieczeństwa.

Podczas ostatniej rozprawy Sąd pominął dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie chirurgii szczękowej w zakresie dopuszczonym postanowieniem z dnia 8 marca 2013 roku albowiem wystąpiły istotne trudności w pozyskaniu biegłego sądowego oraz wobec stanowiska pozwanego wyrażonego w piśmie z dnia 2 kwietnia 2012 roku (k. 154).

Ponadto Sąd oddalił wniosek powodów o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych pozostałych specjalistów wskazanych w piśmie z dnia 20 grudnia 2011 roku (k. 146). Sąd uznał, że dostępny materiał dowodowy pozwala na ustalenie stopnia krzywdy powodów związanego z przedmiotowym zdarzeniem. Nowe opinie nie wniosłyby nowych okoliczności faktycznych do niniejszej sprawy.

Dowód z przesłuchania stron przeprowadzony w trybie art. 299-304 k.p.c. stanowił bardzo istotne uzupełnienie zebranego materiału dowodowego. Dowód z przyczyn obiektywnych został ograniczony do przesłuchania powodów. Wszyscy powodowie przedstawili swoje odczucia związane z przedmiotowym wypadkiem, tryb życia przed i po

wypadku. Twierdzenia powodów pozostawały spójne ze zgromadzonym materiałem dowodowym poza kwestią pasów bezpieczeństwa. W oparciu o ich zeznania możliwym było ustalenie stopnia krzywdy, który wpływał na wysokość uwzględnionych żądań. Najogólniej rzecz biorąc należy jednakże podkreślić, że u żadnego z powodów nie wystąpiła tego rodzaju krzywda eliminująca któregokolwiek z powodów na trwałe z życia rodzinnego, społecznego, co z kolei uzasadniać mogłoby przyznanie zadośćuczynień w kwocie żądanej w pozwie.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powodowie swoje roszczenia względem pozwanego wywodzili z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, którą pozwany zawarł z bezpośrednim sprawcą wypadku komunikacyjnego. Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zatem stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku poz. 2060 ze zm.) umowa obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Pozwany przyznał swoją odpowiedzialność względem powodów co do zasady. Spór sądowy zawisły przed Sądem Okręgowym w Gdańsku ogniskował się natomiast wokół dwóch kwestii. Pierwszą z nich pozostawał stopień, w którym powodowie przyczyni się do powstania lub zwiększenia szkody (vide art. 362 k.c.). W dalszej kolejności spór odnosił się do tego jakiej wysokości kwota będzie odpowiednia dla zrekompensowania powodom krzywdy doznanej w wyniku wypadku, odniesionych obrażeń ciała (vide art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c.).

Bez wątplenia winę za spowodowanie wypadku komunikacyjnego ponosi kierujący pojazdem marki H., który w sposób skrajny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, znajdował się bowiem w stanie nietrzeźwości, co w dużym stopniu ograniczyło jego percepcję. Sprawca został skazany prawomocnym wyrokiem sądu, który wiąże Sąd w postępowaniu cywilnym. Dopiero w takiej perspektywie należy oceniać czy, a jeśli tak to w jakim stopniu powodowie przyczynili się do zaistnienia zdarzenia oraz jego skutków. Art. 362 k.c. stanowi, że jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Istnienie adekwatnego związku przyczynowego między zachowaniem poszkodowanego a szkodą stanowi wystarczającą przesłankę do uznania, że ten przyczynił się do powstania szkody, co umożliwi sądowi szczególne ukształtowanie obowiązku odszkodowawczego: odpowiednie zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody, stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. (P. Granecki, Wybrane zagadnienia wykładni art. 362 k.c. – na marginesie wypowiedzi Profesora Tomasza Pajora, *Palestra* 2005, z. 1–2, s. 103).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy przyczynienie się powodów do szkody polegało na tym, że wbrew przepisom Prawa o ruchu drogowym nie mieli oni zapiętych pasów bezpieczeństwa, co miało wpływać na rozmiar doznanych przez powodów uszkodzeń ciała. Zgodzić należy się z pozwanym co do tego, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem się powodów (zaniechaniem) a zaistnieniem obrażeń twarzy i innych, typowych dla wypadków komunikacyjnych z udziałem osób, które nie zapięły pasów bezpieczeństwa. Niemniej jednak nie sposób podzielić stanowiska co do przyczynienia się w 70%. Porównując bowiem ciężar gatunkowy naruszenia przepisów prawa, które można przypisać kierowcy samochodu marki H. oraz powodom, takie proporcje są nieadekwatne. To kierowca samochodu H., który kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, stworzył znacznie większe zagrożenie dla zdrowia i życia osób poruszających się w owym czasie po jezdni aniżeli powodowie. Być może gdyby powodowie mieli zapięte pasy bezpieczeństwa, ich obrażenia ogniskowałyby się bardziej w okolicach klatki piersiowej, nie zaś twarzy. Nie zmienia to jednakże faktu, że powodowie zostali poszkodowani głównie w związku z nagannym działaniem sprawcy, który posiadał polisę u pozwanego. Dlatego też w ocenie Sądu powodom można

i należy przypisać przyczynienie się do rozmiarów zdarzenia, jednakże w stopniu 20%, nie zaś 70%. O taki stopień procentowy powinny zostać obniżone należne powodom świadczenia albowiem jako osoby pełnoletnie, poruszające się po drodze jako pasażerowie taksówki, powinni zdawać sobie sprawę z zagrożeń, które niesie za sobą niezapięcie pasów bezpieczeństwa.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd rozważył wysokość zadośćuczynienia należnego poszczególnym powodom. Stosownie do art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Celem zadośćuczynienia jest jedynie złagodzenie doznanych cierpień. Wysokość zadośćuczynienia musi być adekwatna w tym znaczeniu, że powinna uwzględniać - z jednej strony rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy, z drugiej zaś - powinna być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i stopie życiowej społeczeństwa, zaś zindywidualizowana ocena tych kryteriów pozostawiona jest uznaniu sędziowskiemu. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 sierpnia 2017 roku, sygn. akt I ACa 268/17). W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych przewagę zyskuje pogląd, zgodnie z którym zadośćuczynienie ma pełnić przede wszystkim funkcję kompensacyjną, a zasadniczym kryterium oceny wysokości zadośćuczynienia powinien być rozmiar krzywdy poszkodowanego. Mniejszą rolę zaczyna zaś odgrywać zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, według której suma zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej, choć nie powinna być w żadnym razie symboliczna. Powołanie się na tę zasadę nie może umniejszać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia, w szczególności oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości jak zdrowie, integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie wysokości zadośćuczynienia, jak i kryteria tej oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lipca 2017 roku, sygn. akt VI ACa 586/16). O wysokości zadośćuczynienia powinien decydować rozmiar cierpień jakich doznał pokrzywdzony - tak fizycznych, jak i psychicznych. Rozmiar ten należy każdorazowo określić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przyznana suma pieniężna zadośćuczynienia ma stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej wynagradzający doznane cierpienia oraz mający ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek doznanego wypadku. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, a więc nie tylko procent uszczerbku, lecz także intensywność cierpień i czas ich trwania oraz nieodwracalność następstw wypadku, konieczność korzystania z pomocy innych osób oraz inne czynniki podobnej natury. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 marca 2017 roku, sygn. akt I ACa 1481/16).

Uwzględniwszy powyższe poglądy judykatury, Sąd dokonał oceny rozmiaru krzywdy doznanej przez poszczególnych powodów. Zdaniem Sądu kwoty dochodzone przez powodów pozostawały dalece zawyżone. Należne zadośćuczynienia należało zróżnicować ze względu na odniesione obrażenia, stopień skomplikowania procesu leczenia i rehabilitacji, skalę doznanych cierpień.

Powódka B. R. odniosła relatywnie najmniejsze obrażenia ciała – uraz głowy, złamanie kości piszczelowej i promieniowej, złamanie 3 zębów. Leczenie powódki obejmowało m.in. nerwicę lękowo-depresyjną i zakończyło się wiosną 2011 roku. Powódka nie odniosła w związku ze zdarzeniem trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wobec powyższego w ocenie Sądu powódce należne jest zadośćuczynienie w wysokości 20.000 zł. Po potrąceniu 20% z tej kwoty powódka powinna otrzymać od pozwanego 16.000 zł. Pozwany wypłacił powódce tylko 6.000 zł. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł, oddalając powództwo co do pozostałej kwoty.

Powódka K. B. odniosła obrażenia twarzoczaszki, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, miała liczne blizny, utraciła małżowinę uszną. W przypadku powódki niezbędne jest dalsze postępowanie lecznicze w zakresie chirurgii plastycznej. Ponadto należy wziąć pod uwagę, że powódka jest osobą młodą, dla której kwestia estetyki, wyglądu

zewnątrznego jest istotna. W konsekwencji powódce należy się 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Po odjęciu 20% od tej kwoty pozwany jako ubezpieczyciel powinien zapłacić powódce łącznie 28.000 zł, z czego dobrowolnie wypłacono jedynie 9.000 zł. Dlatego też sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 19.000 zł, oddalając powództwo co do pozostałej kwoty.

Powódka L. L. również doznała obrażeń ciała, które polegały na złamaniu kości nosowej (szpecące a zarazem powodujące zaburzenie zmysłu węchu), zwężeniu szpary powiekowej oka. Powódka wymagała leczenia ortopedycznego, okulistycznego oraz psychiatrycznego. Uszczerbek na zdrowiu okazał się trwały, pewne mankamenty wymagają jeszcze korekty. Biorąc to pod uwagę w ocenie Sądu powódce należy się zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł, co po potrąceniu 20% daje kwotę 24.000 zł. Z tej kwoty pozwany wypłacił powódce 6.500 zł. Dlatego też sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 16.500 zł, oddalając powództwo co do pozostałej kwoty.

Powód R. M. – jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego – był osobą najbardziej pokrzywdzoną w związku z wypadkiem komunikacyjnym z listopada 2010 roku. Stwierdzono u powoda rozległe złamanie twarzoczaszki i inne obrażenia. Powód był leczony ortopedycznie, dwukrotnie musiał być poddany długookresowej hospitalizacji. Bardzo istotne okazały się uszkodzenia narządu wzroku (z tego względu powód był okresowo niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym). Obrażenia powoda były na tyle poważne, że pozostawiły trwałe i uciążliwe następstwa. W konsekwencji powodowi należne jest zadośćuczynienie w wysokości 50.000 zł, co po potrąceniu 20% dało kwotę 40.000 zł. Pozwany wypłacił powodowi kwotę 9.600 zł. W konsekwencji pozwany jest zobowiązany zapłacić powodowi kwotę 30.400 zł. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

Wobec powyższego, na podstawie cytowanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie 1-8 sentencji wyroku.

Powodowie wnieśli o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonych na ich rzecz roszczenia począwszy od dnia 6 lipca 2011 roku do dnia zapłaty.

Wniosek powyższy w ocenie Sądu zasługiwał na uwzględnienie w całości.

Stosownie do art. 481 § 1,2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Dodać należy, że w ustawie z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku poz. 1830) dokonano zmian, które sprowadzają się do innego sposobu liczenia odsetek ustawowych oraz doprecyzowania ich nazwy. Ustawa weszła z życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Wprowadzone zmiany nie mają wpływu na uznanie, że odsetki ustawowe należne są co do zasady w przypadku opóźnienia w spełnieniu roszczenia, niezależnie od przyczyn takiego opóźnienia. Stąd w ocenie Sądu nie ma konieczności rozdzielenia okresów odsetkowych – do dnia nowelizacji oraz po tymże dniu.

Sąd uznał, że istotnie w okolicznościach niniejszej sprawy pozwany popadł w opóźnienie po tym, gdy w piśmie z dnia 5 lipca 2011 roku ostatecznie odmówił powodom spełnienia dalej idących roszczeń o zapłatę zadośćuczynienia, ponad kwoty już wypłacone. Wcześniej bezskutecznie upłynął 30-dniowy termin do przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego w rozumieniu art. 9 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 roku poz. 2060 ze zm.). Zatem odsetki ustawowe za opóźnienie należne są począwszy od 6 lipca 2011 roku.

Dlatego też na podstawie cytowanych przepisów należało orzec o odsetkach jak w punkcie 1,3,5,7 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 9 sentencji wyroku biorąc pod uwagę art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zdanie 2 k.p.c. Sąd ustalił procentowy stosunek, w którym każdy z powodów wygrał i przegrał sprawę, a więc w jakim stopniu każda ze stron powinna uiścić koszty procesu. Szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawiono Referendarzowi Sądowemu w sądzie I instancji po uprawomocnieniu się wyroku. Jakkolwiek powodowie byli zwolnieni od ponoszenia kosztów sądowych, to w ocenie Sądu biorąc pod uwagę znaczne wygórowanie roszczeń, które sformułowali powodowie względem ubezpieczyciela, powinni uiścić należne koszty w odpowiednim zakresie wynikającym z przepisów prawa powszechnie obowiązującego.